

AT STÅ VED SIG SELV

INTERVIEW

Peter Alsted debutterer med romanen *Sorte scener* til august. I dette interview fortæller han om romanen, om at skrive og hvordan det var som barn at se sit eget navn på en bog.

Af Peter Tapdrup Andersen

Du har romanen Sorte scener på vej. Hvad er det for en type roman?

Den er beslægtet med krimien uden egentlig at være en krimi. Men der er en form for opklaringsarbejde i bogen, både for læseren og for flere af personerne. Den er dog svær at sætte i bås. Bogen handler om identitet. Det er fiktion om fiktion som identitet. Eller mangel derpå. At andre prøver at få os til at gøre noget, der strider imod vores egen vilje eller mavefølelse. Spørgsmålet er så, hvordan man kan modstå et sådant pres udefra. Når alt kommer til

alt, forudsætter en modstand det at kende sig selv. Hvis man står stærkt og ikke er mærket af ballast fra en tyngende baggrund, er forudsætningen for at stå ved sig selv størst.

For personerne i bogen kommer de ydre omstændigheder til at spille en afgørende rolle i deres indvendige konflikter. Det kommer til udtryk gennem de valg, personerne tager. Det handler om ansvar for egne følelser og det, at enhver er ansvarlig for sig selv og sine handlinger. Og så handler det vel om helt basale ting: det at høre til, det at have sin plads, at føle sig elsket og værdsat.

Howdan kom du på romanens titel, og hvordan hænger den sammen med romanens handling?

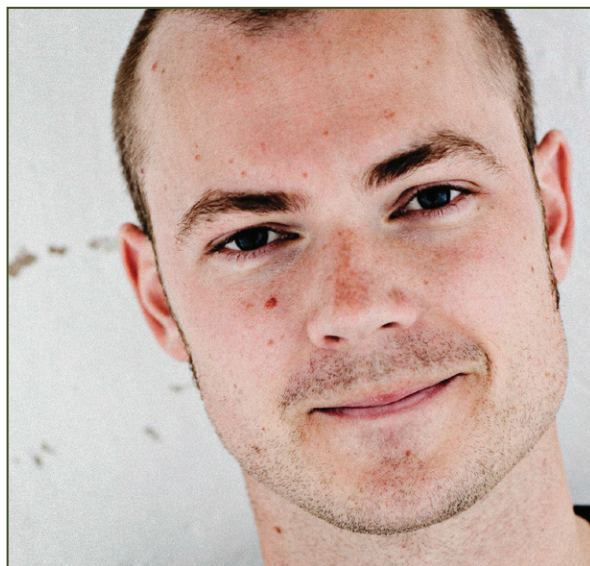
Jeg kom i skriveprocessen til at tænke på André Franquins tegneserie "Sorte sider" fra 1981 og huskede, hvor stor betydning den tegneserie havde for mig, da jeg var mindre. Senere fandt jeg ud af, at den, på trods af sin sorte humor, jo egentlig indeholder budskaber og kritik af individer og samfund. At min fortælling så skulle handle om fiktion, om sort/hvid og god/ond, kom derefter helt af sig selv. Jeg ville skrive om at være frem-

medgjort. Denne indre konflikt medfører nok først og fremmest omkostninger for egen regning, men det kan ofte have negative følger for omgivelser, familie og venner. Fremmedgjorte personer må for et fællesskab have den samme effekt som en forurennet kilde indtog i et vandløb; det skaber et sygt samfund bestående af ulykkelige mennesker.

Hvilke forfattere læser du helt generelt, og hvilke forfattere har virket inspirerende på Sorte scener? Hvilke kunstnere i det hele taget?

Selvfølgelig André Franquin. Derudover har jeg boet og rejst meget i USA og har derfor en umættelig kærlighed til amerikansk litteratur. Det har jeg nok læst mere af end dansk litteratur. Paul Auster har helt klart spillet en afgørende rolle for mig. Hans beskrivelser af indre kampe og eksistentielle tvivlsspørgsmål har tryllebundet mig. Alt det, vi ikke kan se. Det er jo netop de usynlige ting, der er så vigtige for os alle. Den indre dialog.

Halvbroderen af Lars Saabye Christensen har haft stor betydning for mig. Men jeg prøver at finde tid til at læse alt, hvad jeg kommer i nærheden af. For lige så meget som en

god bog er en god oplevelse, lige så meget er det jo en rejse ind i én selv. Og uanset hvor meget man læser, lærer man altid noget nyt. For tiden læser jeg Karen Blixens *Den Afrikanske Farm*, og jeg bliver gentagne gange fuldstændig forundret og betaget af hendes fantastiske smukke beskrivelser.

Er der nogen danske forfattere, der har spillet en speciel rolle for dig?

Der er i hvert fald én. Min oldefar

var forfatter, og jeg kan huske, da jeg som lille så mit eget navn (han hedder også Peter Alsted) på ryggen af en bog i reolen derhjemme. Det var meget mystisk, og jeg turde aldrig rigtig åbne den for at se, hvad "jeg selv" havde skrevet. Jeg ved godt, at det lyder lidt skørt. Og jeg vidste jo godt, at det ikke var mig, men alligevel virkede det underligt og har helt sikkert betydet et eller andet, som jeg ikke kan sætte en præcis finger på.

Fået nok af Danmark? Så prøv

EN VERDEN AF LITTERATUR

Bliv medlem af 'Serien for Oversat Litteratur' og få del i en verden af litteratur til favorable priser. S.O.L.-bogklubben har i årtier udgivet kvalitetsbøger fra hele verden. Seriens forfattere har modtaget flere Nobelpriser og Nordisk Råds Litteraturpriser. Køb f.eks. Slutningen på en familieroman af Péter Nádas for 60 kr. Se indmeldingstilbud på www.husetsforlag.dk

OPGØRET MED OPRØRET

Siden 68-oprøret har det været på mode at være rebelsk. Men *REBEL - Modkultur som globalt brand* demonstrerer, hvordan den undertiden religiøse tro på en modkultur kan være alt andet end progressiv.

Af Morten Tinning Sørensen

For nylig meddelte luksus-brandet Burberry, at man ville fjerne det billigste Burberry-tørklæde fra det danske sortiment. Umiddelbart kunne det virke mærkeligt, fordi netop det halstørklæde til dato havde solgt uhorst godt. Det famøse tekstil havde nærmest fået ikon-status, ikke mindst blandt middelklassens teenage-unger. Burberry var havnet i et paradoks, som brandet deler med andre luksus-mærker, f.eks. Louis Vuitton: Salget går strygende - men kunderne er de forkerte.

Hidtil havde Burberry været den, fortrinsvis engelske, overklassens afmålt landlig elegance i modsætning til den vulgære stangvare,

som middelklassen normalt trak i ved festlige lejligheder. Men så skete der noget: Middelklassen tog "Burberry-modkulturen" til sig og gjorde den dermed til en bred "pop-kultur". De oprindelige købere - de rigtig smarte - fandt derfor ingen anden udvej end at droppe brandet, og de måtte derfor nu på jagt efter noget nyt, der kunne genetablere deres tabte identitetsfølelse.

Mekanismen er velkendt blandt branding-eksperter, men de to canadiske filosoffer Joseph Heath og Andrew Potter driver pointen et skridt videre i bogen *REBEL - Modkultur som globalt brand*.

Ifølge Heath og Potter har også venstrefløjsaktivismen siden ungdomsoprøret været omklamret af de selvsamme motiver, som den trængte, engelske land-adel: trang til at tilhøre en lille eksklusiv klub samt foragten for den "vildledte og bevidstløst forbrugende middelklasse". Venstrefløjsen helt blev *rebell*, skurken er igen middelklassen.

Rebellen keder sig ved parlamentarismen. Det politiske arbejde er nyttesløst, fordi hele "systemet" er en illusion, og rebellen *brand* er netop derfor at stå op mod "selve systemet" - intet mindre.

Ifølge Heath og Potter dannes tiltagende en uheldig alliance mel-

lem venstrefløj og modkultur, som kan spænde ben for et regulært politisk arbejde mod en mere retfærdig fordeling af ressourcerne. Det er nemlig nok cool - og sjovt - at være rebel, at tilhøre en eksklusiv elite og forvalte modkulturen. Men at tro, at det bringer verden mere retfærdighed er, ifølge filosofierne, modkulturens store illusion. Hertil kræves nemlig hårdt politisk arbejde. Og dét er desværre ikke særlig cool.

Andrew Potter & Joseph Heath: REBEL - Modkultur som globalt brand (Husets Forlag, 377 sider, 349 kr.)

"Rebel kan ikke læses som facit for modkulturen, men tværtimod en opsang til det værste og en opfordring til det bedste. Og som sådan er den en fremragende bog" skrev Rune Lykkebjerg i Information om *Rebel - Modkultur som globalt brand*.